

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΡΑΒΑ λοιπόν! είπε ο Τσάρος, Καλή τύχη, Βανιούσκα!

— Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! φώναζε ο Ίβάν. Πείτε μου... Πρέπει να μου πείτε... Πρέπει να μάθω...
'Ο Γκράτ σας το άνεκούνωσε αυτό;
— Ναι, ο Γκράτ!
— 'Ο Γκράτ ο ίδιος;
— 'Ο Γκράτ ο ίδιος!
— Και γιατί δεν με ζήτησε έμένα;
— Δεν μπόρεσε να σέ ιδη. Βρίσκειται στην Πετρούπολη και απ' εκεί τηλεφώνησε.

— Σε πούν τηλεφώνησε, Μεγαλειότατε; Σε σάς;
— 'Οχι... όχι σε μένα... στον Ζαχάρο!

'Ο Ίβάν, μόλις άκουσε τα τελευταία λόγια του Τσάρου, κλονίστηκε, σαν να είχε δεχθεί ένα κτύπημα κατακέφαλα.

'Ο αυτοκράτορας έκανε μια κίνηση για να τον πάση, μα ο μέγας δούξ πρόλαβε μόνος του και συγκρατήθηκε. 'Εσφιξε τα χέρια του Νικολάου μέσα στα δικιά του και είπε άποφασιστικά:

— Μεγαλειότατε, θα πάω αύριο στην Πετρούπολη! Σας έπαναλαμβάνω, ότι σήμερα δεν μπορώ να σας εγκαταλείψω!

— Μα δεν σε καταλαβαίνω! Κάτι μου κρύβεις! Τι φοβάσαι για μένα;

— Μεγαλειότατε, φοβάμαι τα πάντα και τίποτε! Δεν σάς κρύβω, ότι από το βράδυ που μου δώσατε να διαβάσω τις μυστηριώδεις προειδοποιήσεις, δεν ζω πειά! Δεν ζω πειά, καθώς αναλογίζομαι τους κινδύνους που σάς άπειλούν. Άρπηστε με να συμμερισθώ τους κινδύνους αυτούς κοντά σας. Δεν θέλω να σάς εγκαταλείψω! Κάνε μου αυτή τη χάρη, μπατουόσκα! Σου τη ζητώ γονατιστός...

Και πράγματι, ο μέγας δούξ Ίβάν γονάτισε μπροστά στον Τσάρο.
— Καλά! του είπε έκπληκτος. Θα γίνη ότι θέλεις, άγαπημένο μου παιδί.

Και άρου τον άκουσε, τον φίλησε κατασπυγγημένος.
— Εύχαριστώ, Μεγαλειότατε! ψιθύρισε ο Ίβάν.
— Είσαο μικρό παιδί, Βανιούσκα. Πρέπει να σου κάνη κανείς όλες σου τις επιθυμίες. Είμαστε έλοι παιδιά αλλοίμονο! Σήμερα φοβάσαι έσύ! Άύριο θα φοβάμαι εγώ. Άλήθεια, έχεις δίκιο. 'Ας μη χωριστούμε!

— Θέλω να καθήσω κοντά σας στο Συμβούλιο, Μεγαλειότατε!
— Ναι, θα καθήσης κοντά μου, 'Ελα!
— Θα καθήσω πλάι σου... Πολύ κοντά σου...
— Ναι, είμαστε σύμφωνοι, Μονάχα έσύ θα βρίσκεσαι κοντά μου, έσύ κι' ο Ζαχάρο.

— 'Α! Έκανε ο Ίβάν ξεσηκωμένος. 'Όστε θα είνε κι' ο Ζαχάρο στο Συμβούλιο;

— Ναι, Μονάχος του τό θέλεις. Χωρίς άλλο θα είχε τους λόγους του για να τό θέληση αυτό. 'Ο Ζαχάρο θα στέκεται πίσω από την πολυθρόνα μου. Μην ξεραμιάζεσαι γι' αυτό! 'Ετσι γίνεται πάντοτε στα συμβούλια και στις άκροάσεις. Μα γιατί τρομάζεις; 'Ακου, Βανιούσκα, έσύ θα λές άμέσως στην άθουσα του Συμβουλίου. 'Εγώ πρέπει να μιλήσω προηγούμενος με τον Στούμερο.

Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, ο πρωθυπουργός Στούμερο μίηξε μέσα.

'Ο Ίβάν άπεχώρησε και τράβηξε για την άθουσα του Συμβουλίου. 'Όταν πήγε μέσα, ήταν μόδας γεμάτη από τους άνωτέρους πτλούχους της αυτοκρατορίας, οι όποιοι φορούσαν τις μεγάλες τους στολές και τα παράσημά τους.

Σε μια γωνία της αίθουσας, ύπηρχε ένα εικονοστάσι, μπροστά στο όποιο έκαλαν άσημένια καντήλια και κεριά.

'Ο Ίβάν, άν και δεν ήταν κατά βάθος πολύ θρησκόληπτος, ήταν όστόσο, άν και τό άνοήταν κατηγορηματικά, πολύ προσηλυτικός. Έτσι έλοι οι γνήσιοι Ρώσοι. Πήγνε λοιπόν και εΐθθειαν στις εικόνες και γονάτισε μπροστά σ' αυτές.

'Όλοι οι παριστάμενοι, μόλις τον είδαν να μπαίνει μέσα, διέκοψαν τις συζητήσεις τους και κάμφωσαν τα μάτια τους έπάνω του. 'Ηξεραν τα εκατορθώματά του, ήξεραν πός είχε χάσει την έννοια του Τσάρου, μα ήξεραν επίσης πός την είχε άνακτήσει.

'Όστόσο, κανένας δεν περι-

μενε να παρακαθήση ο τρελλός αυτός πρίγκηψ σ' ένα μυστικό Συμβούλιο του Στέμματος, στο όποιο είχαν μόνο θεοί οι άρχοντες του στρατού και οι δικλωμάται. Γι' αυτό είχε έξευθεί ή περιέργεια δλων.

'Όταν ο Ίβάν σηκώθηκε απ' τη γονυκλισία και γύρισε τό πρόσωπό του προς την όμήγυρι, είδαν μια θανάσιμη χλωμάδα άπλωμένη σ' αυτό.

'Ο μέγας δούξ όστόσο, δεν μίησε σε κανένα. Την ίδια στιγμή, ο μέγας αΐλάρχης μίηξε μέσα και παρακάλεσε τον καθένα απ' τους παριστάμενους να σταθή μπροστά στη θεοι που του είχε ύποδειχθεί, γιατί σε λίγο θα έκανε την εμφάνισι του ο αυτοκράτορας.

'Η θέσις του Τσάρου δεν ήταν στο μεγάλο τραπέζι που βρισκόταν στη μέση της αίθουσας. Κοντά στην πόρτα, έπάνω σε μια μαθη έξέδρα, είχαν βάσει ένα τραπέζι. Πίσω απ' τό τραπέζι αυτό, ήταν μια ψηλή έπιχρυση πολυθρόνα. 'Εκει θα καθόταν ή αυτο Μεγαλειότης.

Θέσις για τον Ίβάν δεν ύπήρχε. Γι' αυτό, ο αΐλάρχης τον ρώτησε άν ήξερε πός έχετε να καθήση, γιατί δεν είχε καμμιά όδηγία σχετική μ' αυτόν.

Τότε ο Ίβάν, χωρίς να του άπαντήση, πήρε μια καρέκλα και την τακτοποίησε, προς μεγάλη κατάπληξι έλων, πλάι στην πολυθρόνα του αυτοκράτορος.

'Εκείνη τη στιγμή, ο Νικολάος Β' μίηξε μέσα και κάθησε, άρου προηγούμενος έσφιξε έχκαόδια τό χέρι του Ίβάν. 'Επειτα έκανε ένα νόημα και κάθησαν κι' έλοι οι έλλοι.

'Ο Τσάρος φανόταν πολύ άνήσυχος. Έλτε μερικά λόγια με σιγανή φωνή στον κόμητα Βολγκορούοβ, ο όποιος πήγε κατόπι και μίησε για μια στιγμή μεγαλόφωνα με τον πρωθυπουργό Στούμερο.

'Ο Ίβάν έντωμισταξύ, νόηταζε προς όλες τις μεριές, χωρίς όμως να βλέπη αυτόν που άναζητούσε. 'Ενα νεοικό σίγγος τον συγγλόνηξε δλόκληρο. 'Εξάφνα είδε να γλιστρούη πίσω του μια σιά, που κροτούσε ένα σωρό χαριτιά. 'Ήταν ο Ζαχάρο!

'Ο Ίβάν άμέσως σηκώθηκε. 'Ηθελε να τον ιδη ο πατέρας του! Μές στην ταραχή του σκόνηησε την καρέκλα του και την μετατόπισε λίγο. 'Ο Ζαχάρο, άκούοντας τον κρότο, γύρισε πίσω και τον είδε!

— Είθε έναν Ίβάν, ο όποιος είχε καρφώσει έπάνω του τό ίκεταιικό του βλέμμα. 'Υπήρχε ένας και κάποιος ποδώνης στο βλέμμα έκείνο. Τα μάτια του Ίβάν έλεγαν στον Ζαχάρο: «Βλέπεις;... Δεν ήμνα! Δεν ήμ φάγνο! Θέλεις να τους πιάξεις έλους στον άερα. Ξ; 'Ε, λοιπόν, θα πεθάνω κι' εγώ μαζί με τους άλλους και μαζύ σου!...»

Γιά τον μεγάλο δούκα, δεν ύπήρχε πειά καμμιά άμφιβολία, ότι ο Ζαχάρο θα έπωφελετό της έπίσημης αυτής συγκεντρώσεως έλων τον άνωτάτον προσώπον της αυτοκρατορίας για να τρέξη ν' άναψη ύποπλο τό φημίη της δυναμίδος και να διακαθήη τό έγκλημα του.

'Η τελευταία του έλιπίδα ήταν ή έξέλι: ότι ο πατέρας ή ά ν ο ρ ο σ ε μ π ρ ο σ τ ά στον άναρχικό! 'Αν έξεπτε έξω, τόσο τό χειρότερο! Θα αλήθονε την πλάνη του με τη ζωή του. Δεν μπορούσε να κάνη και τίποτε άλλο: έδινε τη ζωή του για να σώση τον αυτοκράτορα. Χωρίς να καταγγείλη τον πατέρα του!

XXIV

ΜΙΑ ΒΟΜΒΑ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ!

'Ο Ζαχάρο, βλέποντας τον Ίβάν, στάθηκε μια στιγμή σαν κτυπημένος από κεραινό!...

Σίγουρα, τα περίμενε όλα. Εκτός από τό να βωη τον μεγάλο δούκα έκεί! Είχε κάνει τα πάντα για να τον άποιακρόνη. Είχε πει ψέμματα στον αυτοκράτορα, ότι ήπθεν τηλεφώνησε ο Γκράτ, για να τον κάνη να στείλη τον Ίβάν στην Πετρούπολη.

Βλέποντάς τον έξαφνα στην αίθουσα του Συμβουλίου, κατάλαβε με μιάς τί σημασία είχε ή παρουσία του έκεί. 'Ο Ίβάν προσέφερε τον έαυτό του όλοαύτωμα στην ένδίκηση του πατέρα του!

Πατέρας και γιος άντάλλαξαν τότε ένα μαγνητικό βλέμμα, που ένωσε τις σκέψεις τους σε μιά.

Κι' άμέσως κατόπι άντή-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΣΤΙΧΟΙ
Κλειόμενα τα παράθυρα κι' ή (θύρες) μεσάνυχτα, σκοταδι, σιγαλιά. Καρδιά μου, ποίος σ' έξόπνησε (κ' έπηρες) τη στράτα της άγάπης την ια (Αηδύ; Μεσάνυχτα) σκοτεινισμένοι οι (δρόμοι, καλόδοξα) διασπαστες δέν περ (νοών). —Τραγουδιούτι, δέν τόμαδες ά (κόμη; μεσάνυχτα οι βρυκλάκες) έμ (πνοών). Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

χρησε μιὰ κραυγή, μιὰ τρομερή κραυγή του Ζαχάρ, ὁ ὁποῖος οὐρλιαξε: — Φευγάτε!

Καὶ πρῶτος ὁ ἴδιος, ἀνατρέποντας τὰ πάντα στοῦ πέρασμά του, ὤρμησε ἔξω.

Κοντὰ στὴν πόρτα, στεκόταν ὁ μέγας τελετάρχης, τὸν ὁποῖο ἔστειλε τρία μέτρα μακριὰ μ' ἓνα τρομερὸ στρώξιμο.

Ὁ Ζαχάρ, φεύγοντας, ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζει στὸν ἀντιβλάμιο, στὶς σκάλες, στοὺς διαδρόμους:

— Φευγάτε! Φευγάτε!

Ἡ ἀταξία ποὺ ἐπακολούθησε, ἦταν ἀπερίγραπτη.

Στὴν πρώτη κραυγὴ ποὺ ἔβγαλε ὁ Ζαχάρ, ὄλοι μέσα στὴν αἰθουσα τοῦ Συμβουλίου, εἶχαν σηκωθεί, κυριευμένοι ἀπὸ ἓναν ἀνεξήγητο τρόμο. Ὁστόσο, ἀναρωτιῶντοσαν ἀκόμα τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη κραυγὴ.

Μὰ μόλις εἶδαν τὸν Ζαχάρ νὰ φεύγει καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνει: «Φευγάτε! Φευγάτε», κατὰλαβαν ἀμέσως τὰ πάντα.

Ὅλοι οἱ μεγιστάνες τῆς Ρωσίας δὲν ἦσαν ποτὲ ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὴν ἰδέα μιᾶς δολοφονικῆς ἀποπειρᾶς ἐναντίον τους, ἡ δὲ λέξις: «Φευγάτε», μέσα στοῦ παλάτι ἐσήμαινε: «Ἄν δὲν φύγετε, θὰ τιναχθῆτε ὄλοι στὸν ἀέρα!»

Καὶ πραγματικὰ ἔφυγαν. Ὁρμησαν δηλαδὴ σὰν τρελλοὶ καὶ σὰν κινηγιμένα ζῶα πρὸς τὰς ἐξόδους, χειρονομώντας μ' ἀτελεισία καὶ φωνάζοντας ἔξω!

Ὁ Τσάρκος εἶχε σηκωθεί κ' αὐτὸς, μὰ δὲν ἔφυγε. Ὁ Ἰβάν εἶχε τρέξει κοντὰ του κ' ἔσφιγγε ὁ ἓνας τὸ χερὶ τοῦ ἄλλου.

Ὁ Ἰβάν καταλάβαινε τώρα, ὅτι εἶχε κάνει τὴ θυσία του πολὺ ἀργά κ' ὅτι διὰ ἦσαν χαμένα. Τὸ φυτὴλὶ τῆς δυναμίδος θὰ ἦταν κινδύος ἀναμένο κ' ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὰ πάντα θὰ τιναζόντοσαν στὸν ἀέρα!

Οἱ δύο ἄλλοι μεγάλοι δούκες, οἱ θεῖοι τοῦ Τσάρκου καὶ τοῦ Ἰβάν, μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρομερὰ ἀναστάτωση, εἶχαν ἰκετεύσει τὸν αὐτοκράτορα νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ στὴ φυγὴ τους, μὰ ὁ Νικόλαος Β' οὔτε τοὺς εἶχε κἀν ἀπάντησι.

Ἔμεινε ἐκεῖ, σὲ μιὰ μοιρολατρικῆς στάσι, περιμένοντας τὸ ἀναπόφευκτο χτύπημα τῆς Μοίρας καὶ μὴν ἐπιχειρώντας τίποτε γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτό.

Ὁ λόγός του, οἱ μεγιστάνες του ἐσπρωχάν κ' ἔριχναν κάτω ὁ ἓνας τὸν ἄλλο γιὰ ν' ἀνοίξουν πέρασμα. Μερικοὶ εἶχαν προσπαθῆσει ν' ἀνοίξουν τὰ παράθυρα, μὰ ἔξ αἰτίας τοῦ εἰδικοῦ μηχανισμού των, δὲν κατόρθωναν τίποτε κ' εἶχαν προστεθεῖ κ' αὐτοὶ στοῦ πλήθος τῶν ἄλλων ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τὰς ἐξόδους γιὰ νὰ φύγουν μακριὰ ἀπ' τὸν κῆρὸ τους...

Μονάχα ὅταν ὄλοι τοὺς σκόρπισαν καὶ χάθηκαν ἀπὸ μπροστά του, δευλοὶ, ἄθλιοι καὶ πιστότενοι, ὁ Νικόλαος Β' συγκατένευσε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰβάν.

Βγήκαν μαζί νυ γαλήνιοι ἀπ' τὸ παλάτι καὶ στάθηκαν κάτω στοὺς κήπους. Ἐκεῖ περιστοίχισαν τὸν αὐτοκράτορα οἱ ὑπασπιστὰ του, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του καὶ μερικὲς κυρίες τῆς τιμῆς. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κ' ἡ μεγάλη δούκισσα Ναντίτζα Μιχαηλόβνα, ἡ ὁποία εἶχε φύγει ἀπ' τοὺς πρώτους ἀπ' τὸ παλάτι.

Ὁ Ἰβάν ἔκλαιγε τώρα. Ἐκλαιγε ἀπὸ χαρὰ. Ἡ ἀντίδρασις ποὺ εἶχε προκαλέσει στὸν ἑαυτὸ του ἡ ἀνέλπιστη σωτηρία τους, τὸν ἔκανε τώρα νὰ κλαίῃ σὰν παιδί. Τὸ χερὶ του ἔτρεπε μέσα στοῦ χερὶ τοῦ αὐτοκράτορος, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἀφήσει καθόλου.

Ἡ μεγάλη δούκισσα πρόσθεξε αὐτὴ τὴν ἐγκαρδιότητα τοῦ γιοῦ της καὶ τοῦ Τσάρκου καὶ κατσοῦρισε. Ζητούσε ἐξηγήσεις μὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τῆς τῆς δώσει. Κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ εἶχαν ἀκούσει ἦταν ἡ κραυγὴ τοῦ Ζαχάρ καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶχαν ἰδεῖ ἦταν ἡ φυγὴ του.

Ὁ Ἰβάν ἔλεγε τώρα μέσα του: «Ὁ Ζαχάρ πρόφτασε κ' ἔσθυσε τὸ φυτὴλ!»

Τέλος, ὁ κόμης Βολγκορόδιν ἔφτασε, φέρνοντας νέα: ὁ ἄθλιος μηδενιστής, ὁ δράστης τῆς ἀποπειρᾶς, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Ζαχάρ, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσει τὸ σῆνθημα τῆς φυγῆς. Χωρὶς ἄλλο, τὴν τελευταία στιγμή τὸ τρομερὸ ἐγκλήμα του τὸν εἶχε τρομάξει. Τὸν εἶχαν δεῖ λοιπὸν νὰ τρέξῃ σὰν τρελλὸς στὰ δωμάτια τοῦ δευτέρου πατώματος, βγάζοντας κραυγὲς ποὺ κανεὶς δὲν τῆς καταλάβαινε στὴν ἀρχή.

Ἐνας ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας καὶ μερικοὶ ὑπηρετές, ἀγνοώντας τὴν αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως, θέλησαν νὰ τὸν στα-

μάθουν στὴ φυγὴ του, μὰ ὁ Ζαχάρ τοὺς εἶχε παρμερίσει ὄλους μὲ μιὰ δύναμι ὑπεράνθρωπη.

Ἐκεῖνοι ἔτρεξαν τότε πίσω του καὶ μπήκαν κατόπιν του μέσα στοῦ δωμάτιο τοῦ Ἰβάν, ποὺ εἶδαν γὰ ἐξαφανίζεσθαι ἀπὸ ἓνα γιουλάκι, στοῦ βάθους τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε μιὰ μυστικὴ πόρτα καὶ μιὰ μυστικὴ σκάλα.

Τὸν ἀκολούθησαν καὶ κατέβηκαν μαζί του σ' ἓνα ὑπόγειο νεοσκαμμένο, στοῦ ὁποῖο ὑπῆρχαν δύο κινδύατι δυναμίδος. Ἀπὸ τὰ κινδύατι αὐτὰ ἔξειχε ἓνα φυτὴλὶ ποὺ ἔκαιγε καὶ τὸ ὁποῖο ὁ Ζαχάρ μόλις πρόφτασε κ' ἔσθυσε, προλαβαίνοντας τὴν ἀνατίναξι τῶν πάντων στὸν ἀέρα!

Ὁ Ζαχάρ εἶχε συλληφθεῖ κ' ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰ ὄλ' αὐτὰ, ἀπάντησε περήφανα:

— Ἐγὼ! Ἐγὼ τὰ ἔκανα ὅλα!

Καταλαβαίνει κανεὶς εὐκόλα μὲ ποιὰ ἄγνοια ὄλοι δοσο βρισκόντοσαν ἐκεῖ, ἀκούγαν τὴν ἀφήρησι τοῦ κόμητος Βολγκορόδιν.

— Καὶ τί τὸν ἔκαναν αὐτὸ τὸ ληστή; ρώτησε ἡ Ναντίτζα Μιχαηλόβνα. Δὲν τὸν κομμάτιασαν ἀκόμα;

— Αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἀνήκει στὴ δικαιοσύνη! ἀπάντησε ὁ κόμης Βολγκορόδιν.

— Ὅχι! Ὅχι! φώναξαν τότε ὄλοι. Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ θανατοθῆ! Νὰ θανατοθῆ ἀμέσως.

— Μπορεῖ νὰ ἔχη ἀνεπάρχη; εἶπε ὁ κόμης Βολγκορόδιν. Ἐπὶ τὸν ἀέρα ἔχει ἀνεπάρχη!

— Στὰ βασίλειά μου τὸ βασίλειό μου! φώναξε ἔμπροσθέν του ἔκείνος, τὸν εἰπατοῦδὸν τὸν αὐτοκράτορα.

— Διάταξά σου ὁ αὐτοκράτορας, μὰ τὸν ἀποκαταστήσει ἡ γένησι ἐκείνων ποὺ εἶχαν ἀνεπάρχη στὸν αἶμα.

Περιμενε μὰ ὁ αὐτοκράτορας, μὰ ὁ Νικόλαος Β' ἔμεινε ἀφωνος.

Τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν του τὸν ἐκμηδένιζε. Δὲν καταλάβαινε, ὅτι τὸ μῖσος αὐτὸ δὲν ἐστρέφετο ἐναντίον του ὡς ἀτόμου, ὁλοῦ ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ αἰτίου τῶν δυστυχιῶν τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ.

Ὁ αὐτάρχης, ὁ μέγας τελετάρχης, οἱ μεγάλοι τελοῦχοι, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου εἶχαν συμπεριφεθεῖ τόσο ἀνάνδρα κ' εἶχαν φύγει τόσο ἀδύνατοι, εἶχαν μαζευνεῖ καὶ πάλι γύρω του καὶ τὸν διαβεβαίωναν γιὰ τὴν ἀφροσύνη τους.

Ὁ στρατηγὸς πρίγκιψ Ροστοπάφ ἔλεγε:

— Ἡ Μεγαλειότης σας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἐδῶ. Διατρέχει ἴσως ἀκόμα κάποιο κίνδυνος! Τὰ θεμέλια τοῦ παλατιοῦ ἔχουν ὑπονομευθεῖ.

Ὁ Νικόλαος σήκωσε τὸ γυμὰ τοῦ στρατιωτικοῦ μανδύα ποὺ εἶχαν ρίξει στοὺς ὄμιους του καὶ εἶπε:

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ αὐτοκράτειρα;

— Ἐφυγε τὸ πρωὶ ἀρόβωπα γιὰ τὴν Γκατσίνα μὲ τὸν Τσάρκεβιτς καὶ τῆς πριγκήμισσας, ἀπάντησε ἡ μεγάλη δούκισσα Ναντίτζα Μιχαηλόβνα.

— Ἐ λοιπὸν, εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ, πᾶμε νὰ τοὺς συναντήσομε.

Καὶ ἀναστενάζοντας, γύρισε τῆς πλάτες του πρὸς τὸ ἀνάκτορό του, ποὺ λίγο ἔλειπε νὰ γίνῃ ὁ τάφος του.

Κ' ἔξαφνα τότε ὁ Ἰβάν ἔμεινε μόνος. Ὅλοι οἱ ἀδελκοὶ εἶχαν ὀρμηθεῖ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα.

Ἐναν τρομερὸ ὄμιλο ποὺ εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισι του στὰ σκαλοπάτια τοῦ ἀνακτόρου.

Οἱ στρατιῶτες ἔβγαζαν τὸ Ζαχάρ ἔξω. Σὲ ποιὰ κατάστασι ὄμως βρισκόταν ὁ δυστυχισμένος! Ὅλο τὸ σῶμα του δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πληγὴ.

Οἱ στρατιῶτες, διοικούμενοι ἀπ' τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας, μὲ μεγάλη δυσκολία κατόρθωσαν νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπὸ τὴν μανία τῶν λυσσοαγμένων αὐλικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ τὸν πάρουν, παρὰ μόνον νεκρό!

Ἡ γυναῖκες ἦσαν ἡ πιὸ μανιασμένες ἀπ' ὄλους κ' ἀνάμεσα σ' αὐτὰς ἔξαφριζε ἡ κόμισσα Βυροζέφ.

Ὁ αὐτοκράτορας ἔδωσε μιὰ διαταγὴ, μὰ βλέποντας ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἀκούγε, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα μαζί μ' ἓναν ὑπασπιστή του.

Σίγουρα ὁ Ζαχάρ δὲν θὰ ἔθγανε ζωντανὸς ἀπ' τὸ παλάτι. Ἄν δὲν παρουσιαζόταν ἔαφνικὰ ἓνας ἀπρόοπτος ὑπερασπιστής. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ μέγας δούξ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος ὄρμησε μέσα στοῦ πλήθος καὶ μὲ λύσσα, δυνάμει μ' ἐκείνων ποὺ χτυποῦσαν τὸν πρῶτον ἔμπροσθέν του Τσάρκου, ὥρμησε νὰ τοὺς σφώχῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ



Ὁ Γάλλος λογοτέχνης Ἄρσεν Ὀδσαί. (Πίναξ τοῦ Φλωριάν).